

Návrat domů bývá téměř vždy spojený s nějakou nepříjemnou událostí. Nejinak tomu bylo i v mém případě. Vracel jsem se zpět do rodného kraje po několikaletém neúspěšném působení na Oxfordské univerzitě, v Anglii. Vracel jsem se, se smíšenými pocity. Nebylo to z důvodu, že jsem nedokončil studia, ale protože jsem dostal zprávu o úmrtí své matky.

Ta smutná zpráva mne přišla od příbuzných z matčiny strany, otec ji přede mnou zatajil. On si velmi přál, abych se stal právníkem. Nejlepším právníkem a proto mne zapsal na nejlepší školu. Přál si, abych po úspěšném složení zkoušek nastoupil do jeho společnosti. Zároveň se však v té době nepohodl s mojí matkou, která si zase přála, abych se stal lékařem.

Má matka pocházela z velmi zámožné a vlivné karibské rodiny a měla na to plné právo. Neboť to byla právě ona, kdo pomohla otci z finančních problémů, do kterých se dostal díky svým neúspěšným investicím. Mě osobně se více zamlouvalo být spíše lékařem a pomáhat lidem v jejich těžkých životních situacích. Ale otec rozhodl o studiu práv.

Velmi se kvůli tomu tehdy s matkou pohádali a rozešli se. Matka se vrátila zpět, ke svým rodičům, a otec zůstal na svém sídle v Santa Anně.

Rozepte svých rodičů jsem vnímal ze začátku bez vyhraněného názoru, později jsem se však přiklonil na stranu matky. Protože její svět mi byl mnohem sympatičtější, než-li svět otcův. Matčín svět byl plný světla, lásky, touhy a tajemství. Kdežto svět mého otce byl plný prázdnoty, peněz, chytce a hromadění majetku. Touto cestou jsem určitě jít nechtěl. Však jsem také později svého odchodu na univerzitu velmi litoval a mnohokrát jsem o tom telefonicky s matkou rozmlouval.

Když už to bylo neúnosné, dohodli jsme se, že prostě odejdu. S otcem se mluvit nedalo. Když jsem mu jednou naznačil, že chci odejít, byl ke mně hrubý a zle jsme se pohádali. Profesoři na univerzitě proti mému rozhodnutí nic nenamítali, i když je otec štědře podporoval. Musím sebekriticky přiznat, že jsem nepatřil k nejlepším studentům. Otce to pochopitelně rozčilovalo, však jsme se kvůli tomu často hádali. Asi bych měl dodat, že to byl v poslední době z mojí strany tak trochu záměr, než neschopnost. Usiloval jsem prostě o vyloučení.

Krátce před odletem jsem rozhovor s dědou, který mi oznámil, že maminka zemřela. Nemohl jsem tomu uvěřit, srdce se mi zastavilo a nedokázal jsem popadnout dech, zavrával jsem. Vždyť ještě před několika dny jsme spolu domlouvali podrobnosti mého odchodu. "Já vím chlapče," řekl děda tiše do telefonu "je to velice bolestivé, ale musíš být silný a dotáhnout do konce, co jste začali.

Estella si přála, aby jsi ještě před příchodem k nám navštívil svého otce a usmířil se s ním. Uděláš to?" Na okamžik jsem se odmlčel a hledal vhodná slova, slyšel jsem v telefonu dech dědy a tlukot svého srdce. Zdálo se mi, že snad uběhla celá věčnost. "Ano," odušil jsem a děda souhlasně dodal: "Dobře chlapče, potom se ozvi, budeme tě u nás očekávat."

Jak jsem předpokládal, otec z mého návratu nadšený nebyl. A to jsem ještě nevěděl, jak se zachová, až mu oznámím, že na univerzitě již nejsem. Rozhodl jsem se, že se budu chovat celou dobu neutrálně a nebudu ho ničím provokovat. Byl jsem ve svém pokoji, když za mnou otec přišel. Byl večer a já si připravoval věci na zítřejší cestu. "Co to děláš?," zeptal se trochu podrážděně. "Připravuji si věci do tašky. Domluvil jsem se s maminkou, že budu bydlet u ní." Dal si ruce v bok, do bojové pozice a tvářil se, že tomu nerozumí. "Cože chceš udělat?!", vyštěkl nervózně. "Tak to tě nesmí ani napadnout, tady rozhodnu já, co budeš dělat!"

Poslední slova už opět křičel.

Podíval jsem se na něj klidně a usmál se. "Ale otče, jsem již plnoletý a o své budoucnosti si mohu rozhodovat sám. Navíc oba dobře víme, že ze mě žádný geniální právník nikdy nebude. Ani tvoje peníze tady nepomohou. Také nechci promarnit svůj život hromaděním majetku. Maminku jsi také jenom využil, šlo ti jen o její bohatství. Nikdy jsi ji skutečně nemiloval, protože vlastně ani nevíš, co skutečná láska je." Moje poslední slova ho doslova rozzuřila, ale k mému překvapení se hned ovládl. Asi zjistil, že tady opravdu už nemá žádnou naději. Otočil se a prostě odešel.

Později jsem si uvědomil, že jsem to s tou kritikou poněkud přehnal a rozhodl jsem se jít za otcem, abych si ho udobřil. Nechtěl jsem se s ním rozloučit jako jeho nepřítel. Nemohl jsem ho nikde najít, tak jsem si alespoň nalil sklenici vody, abych se trochu osvěžil, neboť pořádné horko a já měl žízeň. Zanedlouho jsem otce opět zahlédl, pomalu a zamyšleně ke mně přicházel s rukou za zády. Hned jsem na něho promluvil, abych se omluvil. Ale on jenom podivně mlčel, stál několik metrů ode mě a dlouze se na mě díval.

Po chvíli přeci jenom promluvil: "Tak ty se chceš opravdu odstěhovat?" Jeho slova měla zvláštní do smutku zabarvený tón. "Ano tati, maminka mi nabídla, že bych mohl bydlet u ní a studovat školu, která si sám vyberu. Děda s tím také souhlasí." Otec stále kroužil kolem mně a pokyvoval hlavou a bručel si něco pro sebe, neustále však měl pravou ruku za zády. Bylo to zvláštní, ale nepřikládal jsem jeho chování žádný hlubší význam. Což byla chyba, jak se později ukázalo.

"A co tedy chceš dělat?" "Co chci dělat?," chtěl jsem mu odpovědět, že chci žít tak, aby měl můj život smysl a abych se za něj nemusil stydět, až budu starej. On však mezitím vyndal pravou ruku. Uviděl jsem, že v ní drží svůj stříbrný kord. Byl to sběratelský kus, který dostal od jednoho ze svých přátel.

"Co, co chceš dělat s tím kordem?," vykoktal jsem ze sebe, přitom jsem před otcem ustupoval a snažil se uniknout. Otce to nijak nerozrušilo, klidně si prohlížel hrot svého kordu a podivně se usmíval. Dostal jsem strach, že chce kord použít proti mně. V jednu chvíli jsem měl příležitost proklouznout, ale pro cvičeného otce nebylo těžké mne dostihnout. Ucítil jsem, jak do mého těla proniklo cosi studeného a nepříjemného. Více si již nepamatuji, snad jenom tolik, že jsem se propadal do stále větší a větší temnoty, která neměla hranic

Když si otec uvědomil, co udělal, odhodil svoji zbraň a zavolal lékaře. Hluboce svého činu litoval a na policii se ke všemu doznal. Mezitím lékaři v nemocnici bojovali o můj život. Měl jsem zvláštní sen. Zdálo se mi, že letím volně prostorem a pode mnou se objevuje a zase mizí neznámá krajina. Viděl jsem lesy, hory, jezera a louky. Vše rychle mizelo a opět se objevovalo. Jakási podivná síla moji rychlost stále násobila, až se zdálo, že to již nezvládnou a celé tělo se roztrhne na tisíc kusů. Tehdy se můj let zpomalil a já jsem zjistil, že stojím na břehu rozlehlého jezera pod koruny vysokých stromů. Náhle se z vody začínalo vynořovat zařící světlo, které na mě vysílalo příjemnou energii.

Ve středu onoho podivného záření jsem náhle zpozoroval čísi tvář. Byla to tvář mé matky. Vlídne se na mě dívala a usmívala se. Pochvíli ke mě promluvila laskavým a konejšivým hlasem: "Můj chlapče, to co nyní vidíš není tvoje představivost, nýbrž skutečnost. Jsme oba na prahu smrti, mě uštkl had a tebe propíchl vlastní otec. Naskytá se otázka, co s tím budeme dělat?" Matka se na okamžik odmlčela, dokonce i v této děsivé situaci měla smysl pro humor, pomyslel jsem si.

"Mám možnost ti pomoci, mohu tě zachránit." "Opravdu?," zeptal jsem se nevěřičně. Matka jakoby vycítila, co si myslím, odpověděla: "Ano Williame. Jistě tě překvapilo, za jakých okolností se setkáváme. Ve skutečnosti nejsem z tohoto světa, pocházím z planety Clarion, která se nachází v systému Plejád. Mé jméno je Skira Solmo. Před mnoha lety jsme ve vesmíru objevili planetu, jejíž obyvatelé měli zajímavý duchovní vývoj. Avšak vlivem času a okolností tento vývoj ztratili. Proto jsme se rozhodli jim pomoci. Jistě správně tušíš, že ta planeta se jmenuje Země. Nyní je ale tato Země ve velkém hospodářském a politickém nebezpečí: hrozí jí totální sebezničení. Pomoci z tohoto problému si mohou pozemšťané tím, že budou následovat určité duchovní principy, které jim ochotně a rádi sdělíme."

Matka se odmlčela a já na ni překvapeně zíral. Samozřejmě, že jsem neměl důvod své matce nevěřit. V minulosti se nestalo, že by mne někdy zklamala nebo podvedla. Nyní spousta věcí v mém životě dostávala úplně jiný smysl a význam. "Co mohu udělat já, pro uzdravení naší Země?," zeptal

jsem se. "Mnoho věcí, nejdříve je však třeba, aby jsi se uzdravil ty sám, všechno ostatní ti sdělím později." "Ano matko."

S tím jsme se rozloučili a já se opět vrátil do svého těla. Matka svůj slib splnila a já jsem se zázračně vyléčil. Jinými slovy jsem vstal z mrtvých, neboť jsem podle sdělení lékařů byl v kómatu několik minut. Co jsem však prožil, jsem si prozatím ponechal pro sebe. Bez tak jsem neměl žádnou naději, že by ten příběh někdo uvěřil.

V nemocnici jsem zůstal ještě několik týdnů, než-li se mi rána zahojila. Díky vnitřní léčbě mi zůstala jen nepatrná jizva v břiše a bolestná vzpomínka. Měl jsem alespoň nějakou dobu na přemýšlení a mohl jsem se rozmyslet, jak naložím dál se svým životem. S otcem jsem se již setkat nechtěl. Sice jsem mu odpustil, ale žít s ním pod jednou střechou bych asi nedokázal.

Když mne propustili z nemocnice, rozhodl jsem se odejít co nejdál od všech lidí, od příbuzných i od přátel. Nechtěl jsem nikoho vidět, ani s nikým o té události mluvit. Sbalil jsem si doma nějaké věci a vydal jsem se do hor, kde jsem si chtěl pořádně odpočinout. Cestou jsem se zastavil v bance a k svému překvapení jsem zjistil, že na můj účet přibyla pěkně velká částka, patrně od otce. Ušklíbl jsem se, pravděpodobně si myslí, že si za peníze koupí všechno, i odpuštění. Ale neměl jsem v plánu mu to nijak ulehčovat.

Nedaleko jezera Salton Sea jsme měli srub a tak jsem se uchýlil tam. Po nějakou dobu jsem zde mohl být, neboť prozatím nehrozilo, že bych se s otcem mohl setkat. Byl totiž stále ještě ve vazbě, ačkoliv jeho právníci se velmi snažili ho dostat ven. K jezeru jsem přijel, když už se stmívalo. Dlouho tady nikdo nebyl, bylo zde spousta prachu a nepořádek. Protože tu nebyl nikdo, kdo by za mě uklidil, musel jsem se do toho pustit sám.

Když jsem byl částečně hotov, unaveně jsem se sesul na gauč a pustil si televizi. V noci jsem měl opět kontakt s matkou. Ptala se mě na moji budoucnost a co mám v plánu dělat dál.

Po pravdě jsem odpověděl, že nevím. Navrhla mi, že bych jim mohl pomoci při realizaci jejich plánu, který se týkal zveřejnění jejich pobytu na Zemi.

Vyprávěla mi o Vesmírném společenství, nebo-li Velikém kruhu, který sdružuje mnoho planet, které se spojili za účelem spolupráce. Nejedná se však jenom o spolupráci na technické úrovni, jak by se na první pohled mohlo zdát, ale a to především, jde o spolupráci v duchovní rovině. Členem Velkého kruhu se ale může stát jen ta civilizace, která prošla jistou vývojovou fází. Každá kultura prochází určitými vývojovými etapami do určitého bodu. Můžeme je rozdělit do tří kategorií. První je stvoření, vývoj a vznik druhů. Druhá je očišťování, kdy se společnost očišťuje uvnitř i zvenčí od nánosů zla, násilí, ničení a zabíjení. To očišťování se projevuje výše zmíněnými úkazy v dané civilizaci formou katarze. Ale zde také vznikají nové ideje a myšlenky, vynálezy, objevy a cíle. Je to fascinující doba, později přijde období harmonie, klidu a tzv. Zlatého věku. Každá civilizace těmito stupni musí projít. Ale neděje se tak jenom na úrovni celku, těmito stupni musí projít každý člověk, který se vydal na duchovní cestu.

Byl jsem zvědavý a dlouho jsem se matky vyptával na nejrůznější detaily a ona se snažila mi odpovídat, jak nejlépe uměla. Od matky jsem také dostal pokyn, abych založil společnost, která by propagovala jejich myšlenky. Byl to spíše návrh, ale já jsem ho přijal jako pokyn, neboť jsem se rozhodl následovat její duchovní cestu.

Nevěděl jsem však, jak mám začít, ale matka mi poradila i v tomto směru. Spojil jsem se se svým dávným přítelem Georgem Lyttonem a podařilo se mi ho přesvědčit, aby se k nám připojil.

Georg byl velmi pragmatický člověk, který věřil jenom tomu, čeho se mohl dotknout, nebo co si mohl ověřit. Nicméně měl jednu slabost, měl rád hvězdy a vesmír. Již od dětství se často díval na noční oblohu a pozoroval její krásu a velikost. Pořídil si i dalekohled a navštěvoval nedalekou hvězdárnu. Musel jsem mu předložit několik důkazů, aby uvěřil. Mimo jiné jsem mu vyprávěl i svůj příběh. Nakonec se mi to podařilo, ale stálo mne to mnoho energie. Jest-li to takhle

